ЖОВТЕНЬ

1972

Київ

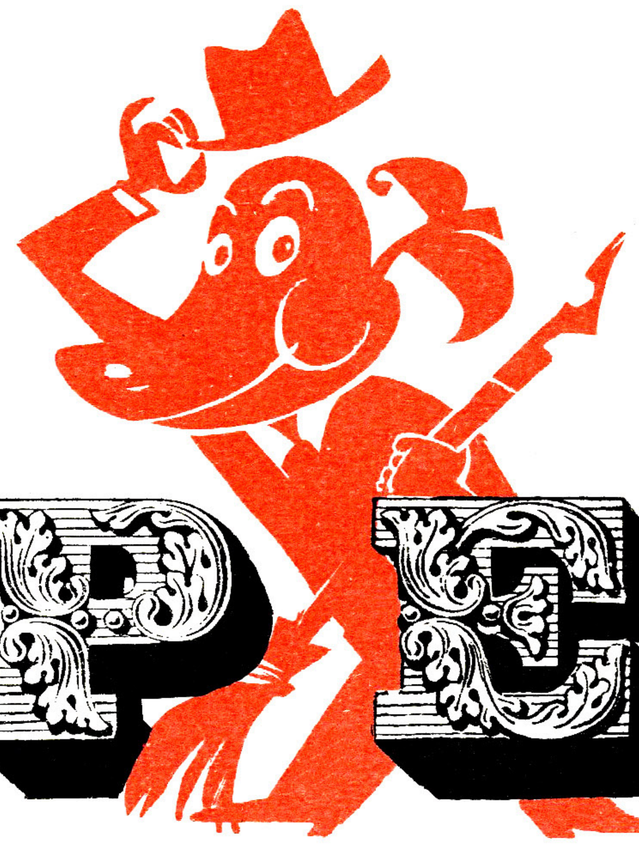

Рік видання 46-й

№ 19 (893)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Затягніть, будь ласка, штору: зараз до мене приїдуть представники народного контролю.

Погоня за Власом

У людей —
роботи гул,
У Прогулкіна —
прогул...
З горя
хлопець
губи пухлі
У пивнушці
мочить
в кухлі
І лежить,
уткнувшись в мур,
У багні,
неначе
кнур.

В. МАЯКОВСЬКИЙ.
«Історія Власа, ледацюги та лоботряса».

Цю історію про Власа
Знає вся читацька маса.
Та чи кожен скаже з вас,
Де тепер Прогулкін Влас?!

Я питав про Власа всюди,
Чи його не знають люди,
І почув, як кажуть, дзвін,
Що у Кадіївці він.

— Ой, скажіте, люди, часом
Ви не бачилися з Власом? —
На заводі «Ферросплав»
Я в завкомі запитав.

— Ні!.. Але такого ж плану
Є у нас аж два Івани
Та Юрко, Євген, Дмитро,
Анатолій і Петро.

Закладуть, бува, за комір
Й одчибучать якийсь номер,
Бо горілочка ж — тума,
Не доводить до ума...

Я — на шахті Чеснокова...
Прошу: — Мовте лиш два слова,
Чи, випадком, не у вас
Влаштувавсь Прогулкін Влас?

— Ні! — говорять у шахткомі. —
Ми із Власом не знайомі,
Але є в нас Миколай,
Що до чарки — тільки дай.

Й Віктор міри теж не знає,
І не п'є він, а ковтає,
В нього чарочка-коток
Так і котиться в роток.

Ми і Віктора й Миколу
Часом держимо за полу
Й докладаємо зусиль,
Щоб покинув пить Василь...

— До Миколи й до Івана,
До Дмитра і до Степана
Не знайшли ми ще ключа! —
Вчулось з шахти Ілліча...

Я чимало згаяв часу
У погоні за тим Власом,
Стер немало підошов,
Власа ж так і не знайшов.

Що ж мені робити?! Може,
Хтось в цім ділі допоможе?
Може, скаже хто із вас,
Де тепер Прогулкін Влас?

ВІД ПЕРЦЯ. Скільки я по Кадіївці не ґасав, та так і не знайшов того Власа, про якого Маяковський писав. Є ще різні Івани, Степани, Петри та Миколи, які теж не просихають ніколи. По правді кажучи, ця маса мало чим відрізняється від Власа. І хоч їх усе менше стає, та все ж, на жаль, іще є. То такі, що з ними каші не звариш, бо ж п'янство роботі не товариш. У Кадіївському витверезнику цього року їх уже побувало нівроку. Є й такі, що до роботи руки дрижать, а до чарки перші біжать. На обліку в міліції 320 старих і молодих «шкетів» — любителів п'яних сімейних бешкетів. Скільки до них не говори — все одно що до гори!

— Що з ними робити? Як їх провчити?

— А що як їх проперчити? — почулися голоси з заводів та шахт Кадіївки.

Отож послухали ми, що робочі люди рають. Та й маєм надію, що ті п'янички себе і по одних іменах упізнають. А завкоми, шахткоми, міліція і всі добрі люди і в Кадіївці, і в інших містах та селах, ще цупкіше за п'яниць візьмуться та поскубуть їх усі разом— і словом, і штрафом за новим Указом. Усією громадою пропишуть їм такі ліки, щоб з п'яниць той хміль вилетів навіки.

Юрій КРУГЛЯК,
спец. кор. Перця.

м. Кадіївка
Ворошиловградської області.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

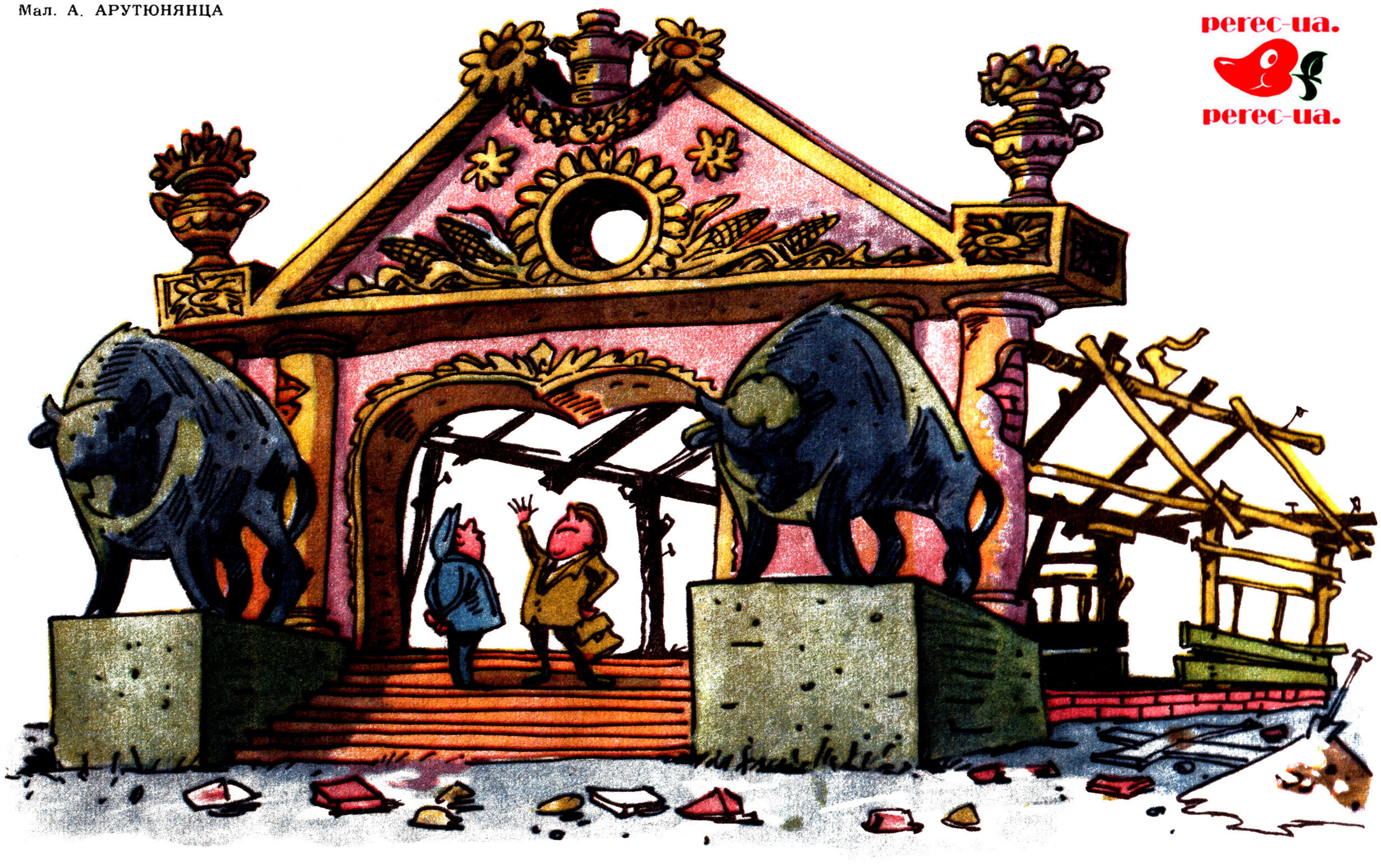

— У нас знову не вистачить коштів на будівництво корівника.

Телеграфне агентство Перця

ЗОЛОТІ СТОЛИ

П'ЯТИХАТКИ Дніпропетровської області. Тут — в управлінні «Міжколгоспшляхбуду» — з'явилися дорогоцінні письмові столи. Зовні вони мало чим відрізняються від столів, які виробляються по сусідству — Нікопольською, Дніпродзержинською та й самою ж таки Дніпропетровською меблевими фабриками. Але якщо врахуєте кошти, витрачені на прогон машини за ними аж у Зміїв на Харківщину, звідки вони з якогось дива були занаряджені «Міжколгоспбудом» (в обидва кінці близько півтори тисячі кілометрів), та на відрядження за ними двох чоловік, то самі переконаєтеся, що столи ці — дорогоцінні.

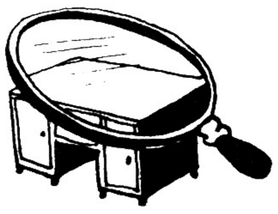

З ВЕЛИКИМ РАХУНКОМ

З великим рахунком закінчилася зустріч між керівниками будівельної дільниці заготуправління Вінницької облспоживспілки та адміністрацією міської лікарні № 1.

Рахунок відкрив начальник дільниці М. І. Димнич, коли медики переказали дільниці перші тисячі карбованців із суми, виділеної на будівництво лікарняної пральні. Після того, як на рахунку стало близько десяти тисяч карбованців на користь будівельників, вони дружно залишили будівельний майданчик, очевидно, вирішивши, що гру закінчено. Хоч кінця будівництву не видно й досі.

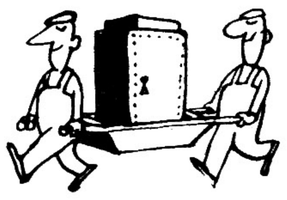

ТЕЛЕФОНОЛОТО

КІРОВОГРАД. (Кор. ТАП). Бурхлива творча думка керівників міської телеграфно-телефонної станції породила нову гру — телефонолото. Учасником її автоматично стає кожен, кому заманеться скористатися вуличними таксофонами. Щоб виграти, треба із 49 навмання вибраних таксофонів визначити підряд шість, п'ять, чотири або три автомати, з яких можна куди-небудь додзвонитися. Переможців чекає нагорода — міцний потиск руки самого начальника ТТС т. Михеєва.

Відбулося кілька турів телефонолото. Поручкатися з т. Михеєвим поки що нікому з учасників гри не пощастило.

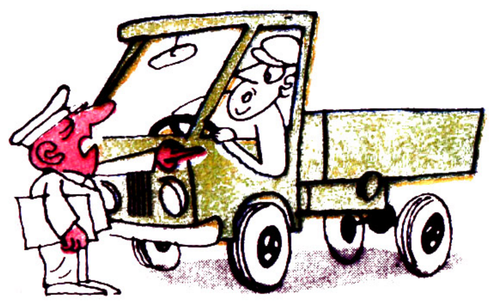

ПАЛКА У ВЛАСНЕ КОЛЕСО

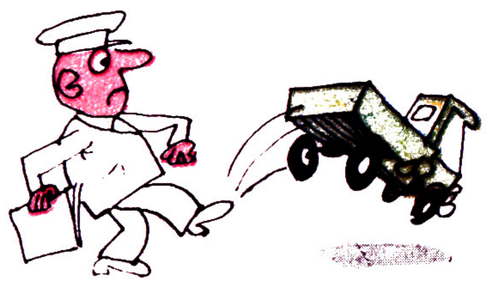

Досі було відомо, що палки в колеса стромляє хтось комусь. Якби людина поставила палку у колесо власної машини чи, скажімо, велосипеда, про неї сказали б: «Вибачте, йому чогось бракує». А, виявляється, для того, щоб поставити собі палку в колесо, треба щось мати. Ну, хоча б гонор...

Райкомунгосп с. Козельщини Полтавської області уклав угоду з Кременчуцьким шляховим ремонтно-будівельним управлінням. Про те, що управління заасфальтує у Козельщині вулицю.

Управління послало у Козельщину бригаду шляховиків, козельщани послали на асфальто-бетонний вузол управління машини по асфальт.

Стали машини. Чекають, поки черга підійде.

А замість черги підходить завідуючий виробництвом О. М. Черевик. І каже одному водієві:

— Змотайся в місто. Привези нам запчастини.

— Як це «змотайся»? — здивувався водій. — У мене путівка не мотатися, а возити асфальт.

— А, так? — сказав О. М. Черевик. — Тоді ти отримаєш не асфальт, а оце, — і показав немудру комбінацію з трьох пальців.

— Та яке ви маєте право? — обурився водій.

— Ах, він ще буде мені права встановлювати?! Я тобі покажу, де право, а де ліво.

І скомандував витягти трактором машину з черги.

Додому машина покотилася порожняком.

Наступного дня О. М. Черевик так самісінько з іншим водієм учинив. Ще й у путівку записав, що той дисципліну підриває. Мовляв, присилайте інших, бо цьому асфальту відпускати не будемо.

У подальші дні гоноровий завідуючий і смолу гарячу разом із гранітною пилюкою у кузови машин «недисциплінованих» шоферів заливав, і кабіни гарячою смолою обляпував. Вчив поваги до себе.

Плювать йому було, що машини порожняком сюди-туди гасали. Плювать було, що людям нерви псував. Плювать було, що комусь збитків завдає, плювать, що стромляє палки у колеса свого ж таки підприємства. І на громадянську свою совість плювать.

Гонор є гонор.

Є. ДУДАР.

У САНАТОРІЇ

Мал. В. ГОРБАЧОВА.

— Ні горілки, ні коньяку. Доводиться пити лише те, що лікарі прописують...

Куди їдеш, Явтуше?

Досі до відомої пісні про Явтуха підходили дещо однобоко. В основному досліджували її ритміку, мелодику, розглядали з етнографічного боку. А також просто співали. Економістів вона якщо й цікавила, то тільки у компанії за столом.

А між тим, пісня яскраво доводить, що і в минулі віки високопродуктивному використанню транспорту приділялася належна увага.

Явтух, як відомо, їхав на базар. І не впорожні, а віз груші. Опріч того, ще й попутний вантаж узяв. У вигляді дівчини. Це свідчить про те, що Явтух розбирався в економіці, і свій немудрий транспорт на якихось там одну-дві кінських сили використовував на повну потужність. Хоч і не оперував такими поняттями, як рентабельність, коефіцієнт пробігу, тонна-кілометр.

Але якби йому довелося звітувати перед ким-небудь, певен, що і з коефіцієнтом у нього було б гаразд, і з рентабельністю.

Нині гужовий транспорт поступово стає музейною рідкістю. Асфальтованими шляхами мчать стада потужних «кразів», «мазів», «газів». На трасі Київ—Житомир, приміром, їх проходить щодня (за найскромнішими підрахунками) 15 тисяч. Майже стільки ж — мимо Умані та Лубен, що на Полтавщині, де мені також довелося побувати.

У процесі еволюції транспорту змінився і сам Явтух. Раніше в його особі поєднувався власник і водій. Тому йому доводилося і над коефіцієнтом пробігу сушити собі голову, і за технічним станом воза стежити.

Тепер про коефіцієнти, процент рентабельності більше належить думати керівникам та інженерно-технічним працівникам автогосподарств, колгоспів, різних організацій. І не тільки думати, а й конкретно щось для цього робити.

Наприклад, посилаючи машину в рейс,— подбати, щоб вона в обидва кінці щось везла. Якщо немає власних вантажів — не біда: спеціальною постановою уряду на всіх автомагістралях створено систему диспетчерсько-контрольних пунктів по попутному завантаженню автомобілів. Варто заїхати на такий пункт — і диспетчер виручить.

Власне кажучи, слово «варто» сюди не зовсім підходить. Ставати в гамлетівську позу і роздумувати — «заїжджати чи не заїжджати» — не мають права ні водій, ні його керівник. Та ж постанова регламентує, що керівник господарства, відправляючи автомашину за чимось у далекий рейс, повинен заздалегідь поцікавитися на найближчому диспетчерсько-контрольному пункті, чи немає попутних вантажів. Якщо він цього не зробив, шофер не може виїхати за межі міста, в якому є такий пункт, не зробивши відповідної відмітки у диспетчера.

Так воно повинно бути.

Але буває трохи інакше.

На тих же житомирській та полтавській трасах повз мене за годину проходило в середньому дві сотні грузовиків, кузови яких були наповнені повітрям. Цифра ця теж приблизна, бо звертав я увагу лише на вантажні автомашини і не зазирав усередину спеціальних. А багато з них теж підозріло гучно торохтіли.

Водій із Кременчуцької автобази № 4 С. І. Шпак гнав із Києва на Кременчук свій «краз». Він минув кілька диспетчерсько-контрольних пунктів, майстерно удавши, що не помітив їх. Лише смугаста автоінспекторська паличка перервала його нестримний рух уперед.

Головний бухгалтер Лохвицького шляхобудівного управління І. Л. Кузьменко використав тритонний «газон» як персональний транспорт для поїздки в Кременчук.

Царичанське районне об'єднання «Сільгосптехніка», що в Дніпропетровській області, спровадило порожняком шеститонний «зіл» за п'ятсот кілометрів...

Коли через якийсь час я зрозумів, що для подібних записів одного блокнота не вистачить, у голову почали закрадатися сумніви: може, це наслідки надвиробництва грузовиків? Може, для них уже вантажів не вистачає?

Компетентні люди запевнили, що мої побоювання марні. Зокрема, у Полтавському та Житомирському обласних об'єднаннях «Сільгосптехніка» продемонстрували купу заявок від колгоспів на автомашини. Зовсім не проти того, щоб поповнити свій автопарк, також різні міські організації, транспортні та інші підприємства. І для цих автомашин вантажів знайшлося б досить.

Не відмовився б від якогось десятка грузовиків, скажімо, і директор транспортно-експедиційної контори Волинської облспоживспілки Ф. В. Чадулін. Але ось приклад, як він використовує той транспорт, що має.

Погожого ранку ми зустріли на трасі Житомир—Київ водія В. І. Павлюка з цієї контори. Він віз у столицю кілька кубометрів луцького повітря. Шофер запевнив, що такі рейси здійснюються регулярно. Можливо, саме завдяки цьому у столиці ще не настав кисневий голод.

Значно гірше, ніж Явтух, використовує підпорядковані йому механічні кінські сили директор радгоспу «Єленівський» Мар'їнського району, що на Донеччині, В. І. Зайцев. Він відрядив порожняком автомашину з причепом за тисячу кілометрів.

На фоні тов. Зайцева тов. Банецький Я. Й. із Львівського тресту «Облжитлопостачзбутторг» виглядає просто-таки хазяйновитим чоловіком: у чотиритонний грузовик він завантажив сто кілограмів кришечок для консервування й відправив їх із водієм І. С. Павловичем не за тисячу, а лише за шістсот кілометрів. Я вже не кажу про керівників колгоспу імені XXI з'їзду КПРС Смілянського району, що на Черкащині. За їх вказівкою шофер М. Ф. Гавега транспортував центнер звичайнісінької пшеничної соломи всього-навсього за чотириста кілометрів.

Отже, як бачимо, свідомість Явтуха була вищою, ніж у декого з наших сучасників. Можливо, тому, що Явтух знав: проїзд упорожні вдарить насамперед по його кишені.

Сьогодні ж керівник, посилаючи порожняком двохсотсильний грузовик за тисячу кілометрів, не боїться за власну кишеню. Від холостого пробігу автомашини в тій кишені не поменшає, бо за транспортування повітря розплачується не він.

А жаль!

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Житомир—Умань—Полтава.

ХРОНІКА НОВИН

З ПОТОКУ ПОВІДОМЛЕНЬ

ледве вирвався живим рахівник Бородай, який мав необережність запитати у балакучої двірничихи, де квартира № 27.

МОЛОДІ ВЕДУТЬ ПОШУК

Юні краєзнавці середньої школи села Степового встановили, що назва місцевої залізничної станції «Дивна гора» походить від гори мінеральних добрив, вчасно не вивезених директором радгоспу т. Недбайлом.

УМІЛЕЦЬ

Лише на сім хвилин залишив громадянин Бабусенко свого п'ятилітнього онука Гену.

Але за цей мінімальний строк обдарований хлопчик зумів розібрати швейну машинку, м'ясорубку і праску на 973 деталі. Цікаво, що жодна майстерня в місті не береться скласти розмонтовані речі.

Черговий хронікер
О. ТАТАРСЬКИЙ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

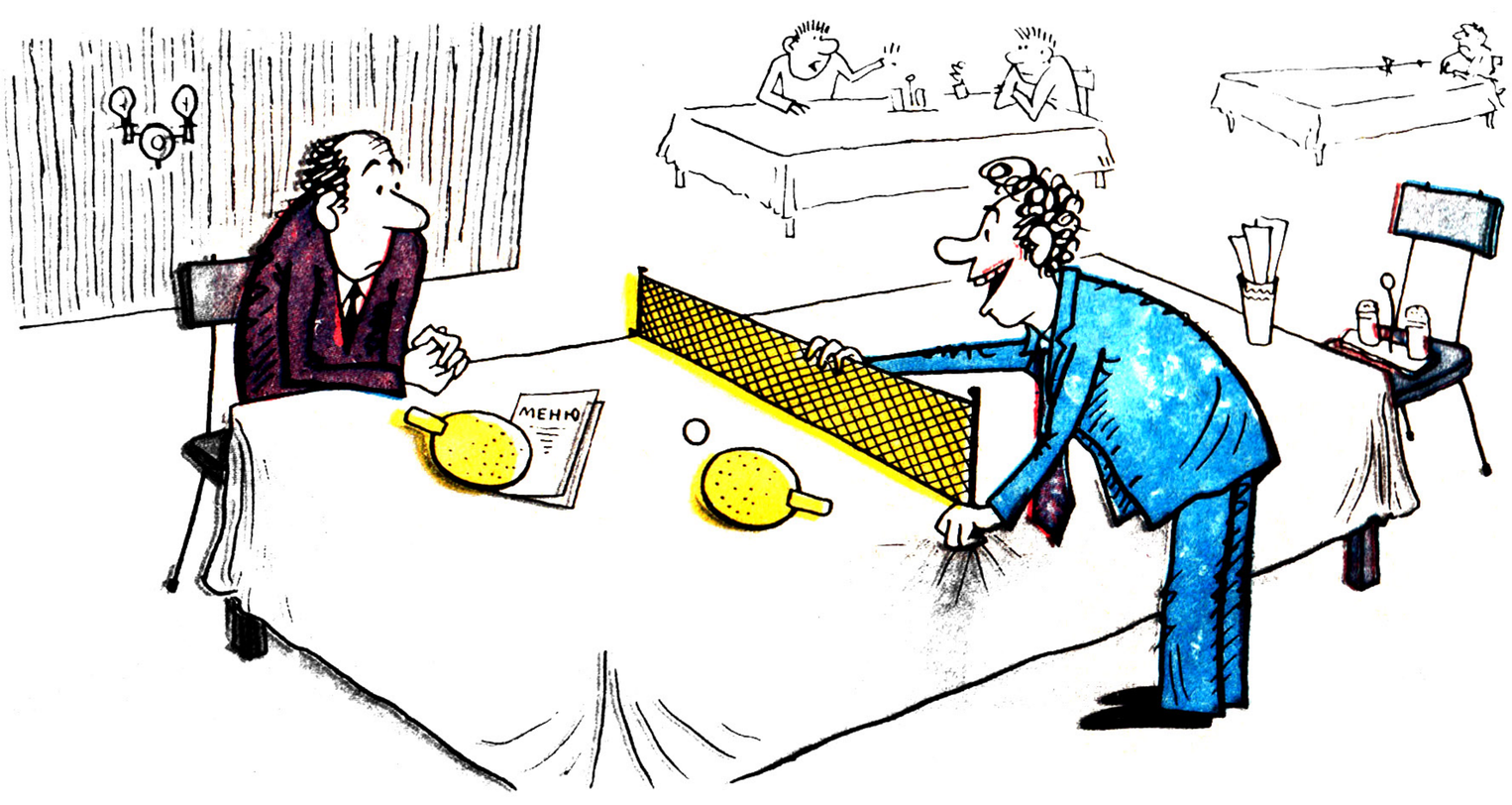

— Я часто тут обідаю і знаю, як довго доводиться чекати, поки подадуть їсти.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

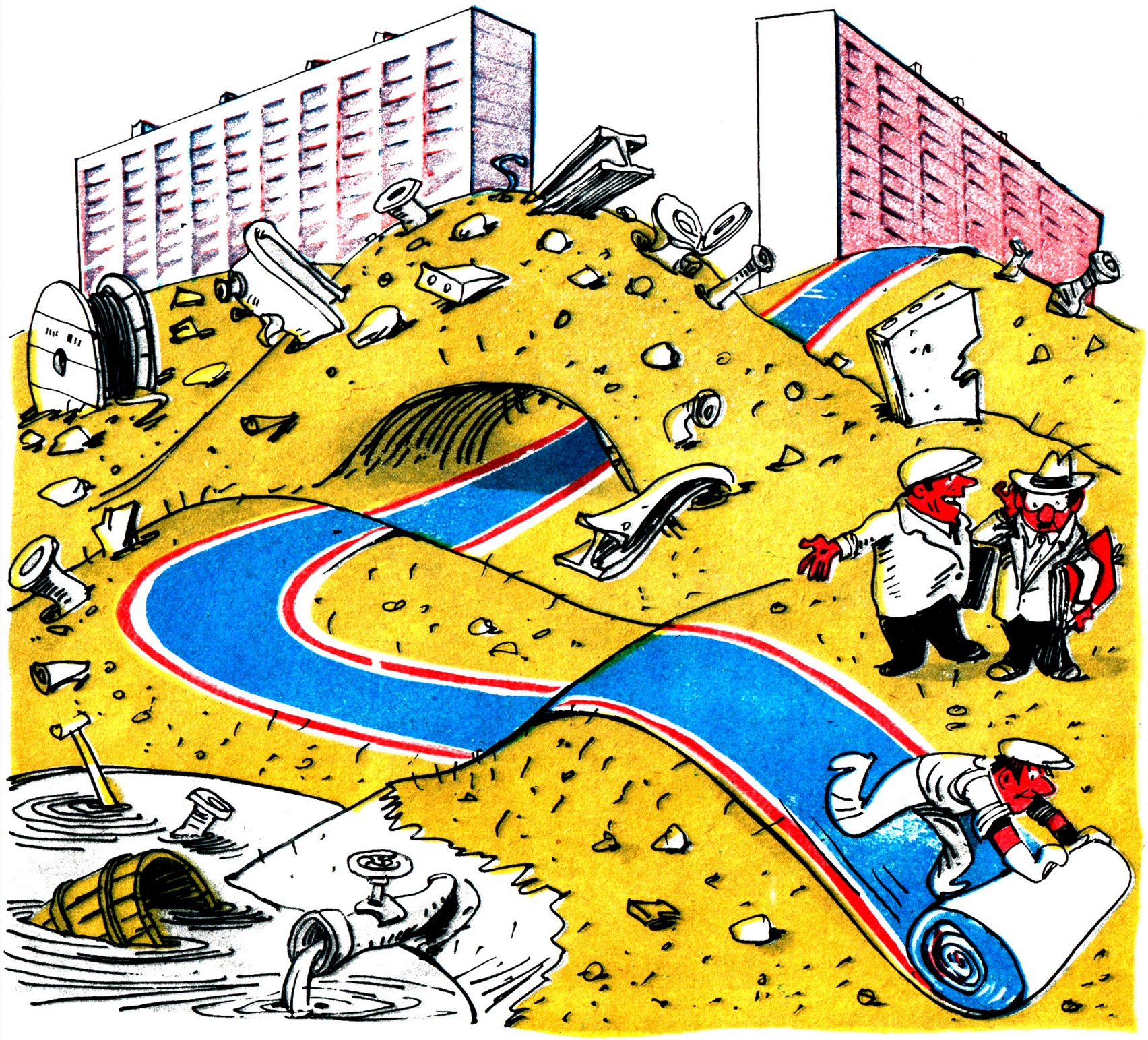

— Сьогодні комісія приймає новий будинок.

„ДИКІ“ НА ДАЧАХ

«Проходьте, проходьте... Ось сюди проходьте... Ой! Обережно! Не поламайте ніг!.. Це наш кабанчик порив. Мій дурень його випустив, то він і порив... Та нічого: бур'янцю нарвете, засиплете, то воно й добре буде...

Ху-у-у! Ось ми й прийшли. Тепер ставте ваші чамайдани... Ой, не туди, бо завалиться! Того року отак прохвесора придавило, аж кавкнув. Було вже нам тоді з тим прохвесором! Думали, що вже й готовенький... Сам такий миршавий, зачучвирений. Ми вже йому холодної води цілі ночви на голову вилили, а він — хоч би тобі що... Витягся, як мертвенький, і не диха. Ми його, знацця, нишком пригирили до ставу, розгойдали, як билинку, й кинули. Він, бідненький, прочумався, але в лататті заплутався й тонути почав. Ледве-ледве мій дурило його багром зачепив.

Ой і дякував же він нам! Сто рублів витяг, віддав, а сам, як був мокрий, на станцію подався, і чамайдани оставив... Такі діла...

(Монолог тітки Явдохи)

Ліжечко ваше ми від цієї ось дірки відсунемо, а то наше теля любить ковдри і простирадла жувати. Ось бачите: хоч твар, а чує, що дачники приїхали. Ану, заховайся, паскудо! Ну!

Ось нате вам різочку, і як тільки воно мордяку висуне, то ви його різкою... Тільки ви не дивуйтеся, якщо кури біля вас сокотітимуть... Тут непосредственно до вашої кімнатки курничок примикає. Тепер вам і будильника не треба — півні будитимуть. Хе-хе!

А дірка в даху, то замість вікна. Зорі видно, і сквозняк, тьху на тебе, вентиляція справна... Та й знову ж, як дощ ітиме — вам і душ готовий. По радіо передавали, що воно дуже пользительно для здоров'я.

Ось до вас тут у мене мужчина жив, з тих, що ото по газетах пишуть. Кумедний якийсь. Я, було, свиней попораю та й загляну, як то там мій дачник живе. А він сидить усе на ліжку, в дірку оту на зорі, знацця, дивиться, зубами цокотить і вірші пише...

Та що це я розбалакалась, як на гріх... Ви тут розполагайтесь, а я собі по хазяйству подибаю... Ой, забула: вночі босими по долівці не ходіть, бо тут їжаки шастають...

Стривайте, ви куди? На станцію?! Чого це?! В нас же і природа он яка — ліс, річка. І всього ж — за сорок рублів на місяць. Та й поїзд тільки завтра вранці буде... Хоч переночуйте у мене... Що? На станції переночуєте? Ну, що ж — ночуйте собі на станції... Кумедні якісь...

Ану заховайся, стерво. Бач, мордяку висунуло. Тобі аби тільки щось жувати! Нема ковдри — поїхали вже... Та нічого — завтра інші приїдуть...»

Ол. КОЗЛОВСЬКИЙ.

с. Пирнове
Києво-Святошинського району
Київської області.

Сатиричний мініатюри

ЗАУВАЖЕННЯ

— Та зрозумійте ж, —
диригент говорить
До молодого співака:
— В вас арія тореадора,
А не бика!..

Борис СЛЮСАР.

м. Кам'янець-Подільський.

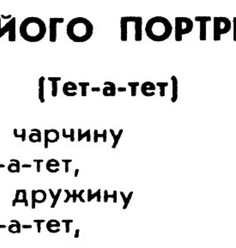

ПОЧЕРК

Той мурує,
Той будує,
Той дорогу асфальтує.
Той ламає, той довбає,
Той асфальт
Ущент зриває...
Хто працює, друзі, тут?
— Трест
«Довбайхалтуробуд»!

В. СТЕПАНОВ.

м. Кіровоград.

ЙОГО ПОРТРЕТ

(Тет-а-тет)

П'є чарчину
Тет-а-тет,
Б'є дружину
Тет-а-тет,
Вищих хвалить
Тет-а-тет,
Нижчих валить
Тет-а-тет,
Дав «сухарик»
Тет-а-тет,
Взяв хабарик
Тет-а-тет,
Опорочив
Тет-а-тет,
В гречку скочив
Тет-а-тет,
Чин канючить
Тет-а-тет,
Гне матюччя
Тет-а-тет,
Все він робить
Тет-а-тет:
Береже
Авторитет.

В. ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— А цей товариш що у вас робить?
— Нічого. Ми тримаємо його на випадок скорочення штатів.

Не знає

Син поскаржився батькам
На свою дружину:
— Я не буду з нею жить,
Розлучуся, кину.

Ну й характерець — страшне,
Дикий і сумбурний:
Вчора ввечері мене
Обізвала дурнем!

— Розлучатись — негаразд, —
Батько мовить журно. —
Ось і я тебе не раз
Називаю дурнем...

— А хіба це все одно? —
Батька син питає. —
Знаєш ти мене давно,
А вона ж не знає!

Борис ЧАМЛАЙ.
м. Кіровоград.

Юрко ТРОЦЬ

ГУМОРЕСКА

КОРІНЬ ЗЛА

Тепер вельми модно різні анкети розсилати, «що?» та «як?», «коли?» і «скільки?»— випитувати.

Але анкета анкеті не рівня. От узяти нашу взуттєву фабрику. Тут усе ясно. Її цікавить чисто ділове: скільки носились черевики, що найперше хряснуло — рант, підошва чи передок? Одразу видно, що про нас, пішоходів, їм голова болить, що хочуть люди черевичну справу на вищий щабель піднести. На таку анкету відповідаєш, можна сказати, із натхненням.

А бувають же анкети чортвідь-які. Про кіно питають. Ну, сподобалось там чи не сподобалось. Наче, як не сподобалось, то заново його переграти можна. Як уже зробили, то так і буде. Голову тільки морочать. Вивчаємо громадську думку, кажуть. Якщо за це гроші платять, то можна вивчати — робота сидяча, легка.

А оце якось вийняв з поштової скриньки папірця. Що то, думаю, за повідомлення могло б бути? За квартиру плачу регулярно. За газ — також. Розкриваю, а там — анкета. Якась президія, якогось Добровільного Антиалкогольного Товариства просить «з метою поглибленого вивчення та наукової організації боротьби з пияцтвом» відповісти на ряд запитань. Досі я знав, що бувають добровільні алкогольні товариства (це — коли після роботи — по карбованцю), а не навпаки...

Дурниця якась.

Додумалась, бачите, чиясь головонька аж он до чого! Чи робити людям нічого? І взагалі, як на мене, то скажу, що дарма ми проти випивак наїжачились. Дарма їх із червоними носами малюємо. Ой, не з того кінця починати треба. В корінь дивитись треба. Саме на це в мене і є власний погляд.

Ну, п'ють. Нехай п'ють собі на здоров'ячко! Значить, є за що. Значить, живеться добре. Тут радіти треба, а не дибки ставати. Вип'є собі чоловік для піднесення і добре йому стане. Так хіба ж наше суспільство проти того, щоб людям добре було? Все для того довкола і робиться. То якого ж дідька людину посеред вулиці хапають та до витверезника везуть, ще й на роботу квитанцію посилають? А потім — пояснення давай, місцевком розбирає, пальцями тикають.

Не раз бачиш, як людина іде вулицею, наче каченят заганяє. Але йде, не падає. З останніх сил вибивається і, можна сказати, на верхній позначці своїх можливостей тримається. А чому вона мучиться? А тому, що боїться, аби до неї хтось не причепився. Перенапружується, а це, як відомо, для здоров'я шкідливо. Кому це потрібно? Кому це вигідно?

Йде, значиться. А куди йде? Куди-небудь. Аби не додому. Ще не було такого випадку, щоб чоловік напідпитку додому квапився. І не буде. А чи задумувався над цим хто-небудь із тих, хто анкети розсилає? А я задумався. І точно встановив причину і корінь зла.

Так от слухайте.

Чоловік під градусом десятою дорогою свій дім обходить, бо знає, яке пекло на нього там чекає. А кому інтересно у пекло добровільно свою голову пхати?

Сусіда мій, наприклад, має жінку огряднішу за себе. Якщо подумати, то ніяка вона йому не половина, а добрих три чверті. Так от, у неї золоте правило: ніколи не відкладати на завтра того, що можна зробити сьогодні. Коли чоловік приходить під добрячим градусом, вона затискує його голову під пахву, бере ременяку і розправляється з тією своєю мужською половиною, як із дошкільнятком. А порозумівшись отак із чоловіком увечері, вранці про вчорашнє і не згадує. Тільки чоловік, снідати сідаючи, кривиться від болю і винувато питає: «Що, вчора знову била?..»

До чого я все це веду? Та до того, що п'яний мужчина не без причин по вулиці вештається. Не тому, що це йому приємно або просто така забаганка на нього нападає. Він гальмує час, відтягує момент зустрічі зі своєю жінкою. Мусить туди-сюди тинятися. Комбінувати, що б його таке вигадати, аби на цей раз шарпанини не було. Ходить і думає, на нових друзяк надибує. А їм також ця проблема голови сушить. От усі колективно її і обговорюють. Звичайно, за пляшкою. Тільки все ясно стане, як тут тобі і синій мотоцикл з червоними літерами. Міліція завжди має звичку з'являтися, коли на неї менше всього чекають.

Отак воно і виходить. Я без анкети бачу, де корінь зла шукати треба. Міліція тут що? Вона виконує свої службові обов'язки. Пожинає, можна сказати, плоди домашнього матріархату.

Отож і кажу: усеньку боротьбу з так званим алкоголізмом треба з голови на ноги поставити. Не до чоловіків чіплятись, а за їхніх жінок братись.

Треба, щоб кожна жінка знала: чекаєш чоловіка увечері, то не качалку, звиняйте, рихтуй, а хоча б четвертинку. Щоб після якихось там сотні-другої грамів чоловік не боявся жінці на очі потикатися. Щоб знав: удома на нього не тільки дружина, а й чарочка жде.

Ну, і щоб закуска, звичайно.

Отоді й побачите: чоловік вибриком додому побіжить...

Тим паче, що після сьомої вечора в магазині тепер отієї самої не дають.

САМИ ПРО СЕБЕ

Американська трагедія

Недавнє повідомлення про поголовне стеження за громадянами Америки неприємно вразило багатьох американців. Багатьох, але не всіх. Скажімо, в нашому кварталі у Вашінгтоні майже всі беруть участь у шпигунському бізнесі або в грі «нишпорка, шукай злодія», як ми іменуємо це заняття, збираючись іноді вечорами після важкого трудового дня.

Час од часу в нас бувають і свої трагедії. Візьмімо, наприклад, випадок із Перкінсом. Трапився він зовсім недавно. Перкінс займається підслухуванням для одного із вельми відомих федеральних бюро, хоча про це, звісна річ, ніхто не повинен знати.

Цими днями Перкінс сидів на телефонному стовпі, намагаючись з'ясувати, чому один з його пристроїв для підслухування, приладнаний до телефону сусіда Свіні, не передавав нічого, крім пташиного щебету. І тут він запримітив самого Свіні: той навшпиньки підкрадався до будинку Перкінса.

Свіні пішов простісінько до перкінсового ящика для сміття і заповзявся рахувати порожні пляшки з-під віскі та пива. Перкінса наче громом ударило. Значить, Свіні — винюхує, скільки хто п'є. Отже, не виключено, що він працює на одну із великих компаній, яка постачає відомості торгівцям у кредит!

Якби у Перкінса були які-небудь козирі проти Свіні, він негайно запропонував би йому угоду на мовчанку, але, на жаль, встановлені ним пристрої для підслухування відтворювали тільки пташиний щебет. Тому Перкінс попростував за поміччю до міс Аліси, що жила неподалік.

Варто сказати, що міс Аліса мала чин капрала і завдання збирати відомості для військової розвідки.

Перкінс «розкусив» її при допомозі одного із своїх пристроїв для підслухування, але пообіцяв не розкривати секрету Месонові (Месон, який мешкає саме за рогом, за завданням великого конгломерату страхових компаній займається підслухуванням розмов у таких місцях, як церковні сповідальні, лікарські кабінети і басейни).

Як би там не було, Перкінс сказав Алісі, що потребує її допомоги, аби перешкодити Свіні донести начальству про свої «знахідки». Так вийшло, що того ж дня в кафе «Дрізд» Аліса, яка, до речі, дуже вправно могла удавати офіціанток, подавала біфштекс і пиво Свіні, який обідав разом із Арчболдом.

Арчболд живе якраз напроти. Він під личиною журналіста працює на одне велике федеральне агентство, прикидаючись, що бере інтерв'ю у різних людей.

Підійшовши до стола, Аліса спіткнулася. Це привернуло увагу Свіні. Швидко змикитивши, в чім справа, Свіні вирішив, що підвернулася зручна зачіпка, щоб відвернути увагу Арчболда.

«Не повертайся,— сказав він своєму співбесіднику — ця офіціантка— насправді капрал Аліса з військової розвідки. Повіриш, за один тиждень у січні я нарахував у неї 13 пляшок?»

Арчболд з повагою глянув на Алісу. Ввечері він подзвонив їй. «Я зайду до вас. У мене для вас дещо є,— сказав Арчболд Алісі.— Скажімо, магнітофонна стрічка із записом останньої консультації Свіні у свого психіатра».

Перкінс, який підслухав розмову по телефону, не тямлячись од ревнощів, заховався за портьєрою в кімнаті Аліси, коли прибув Арчболд. Не встиг Перкінс наставити на нього револьвер, як, посвистуючи, ввійшов Свіні з пляшкою джину під пахвою. На щастя, Аліса встигла попередити своє начальство у військовій розвідці. Тому за іншою портьєрою ховався взвод солдатів. Їм не становило труднощів роззброїти Перкінса, перевірити, чи не містить у собі «джин» Свіні секретних повідомлень, написаних чорнилом для тайнопису, і відібрати у Арчболда малюсінький мікрофон, який він думав приладнати під нашивкою капрала на формі Аліси.

Ну, чим не трагедія в наш прозаїчний вік?

Рассел БЕЙКЕР.

Передрук з «Інтернешнл геральд трібюн» — американської газети, що видається у Франції.

І сміх, і гріх

Один паризький перукар — творець модних зачісок — продемонстрував недавно свою колекцію дамських зачісок при допомозі абсолютно голих манекенниць. Такий незвичайний показ мод він обгрунтував так: «Одяг манекенниць не повинен відвертати уваги публіки від зачісок».

—

Громадянин Венесуели Естебан Пінто змушений був сплатити штраф за знущання над тваринами. Купаючись у лагуні, він вкусив двох молодих крокодилів.

—

Не пощастило 27-річному водієві одного нового легкового автомобіля. Поліцейський зупинив його серед бурхливого вуличного руху Чікаго. Той, знаючи, що не порушив правил, запитав поліцейського, чого він од нього хоче. «Ви їхали бездоганно, — заявив поліцейський, — але я повинен вас затримати, бо ви сидите в моїй автомашині, яку я годину тому залишив перед відділенням поліції».

—

Радіо Мельбурна (Австралія) оголосило конкурс на найбільш стислу і в той же час найбільш всеохоплюючу автобіографію. Перший приз отримала Вікторія Малліган за своє зізнання: «У молодості в мене було гладеньке обличчя і спідниця в складках. Тепер усе навпаки».

З іноземного гумору

У ЇДАЛЬНІ

— Пам'ятайте, наш уряд проводить режим економії. Вам одну горошину чи дві!

«Рекорд», Лондон.

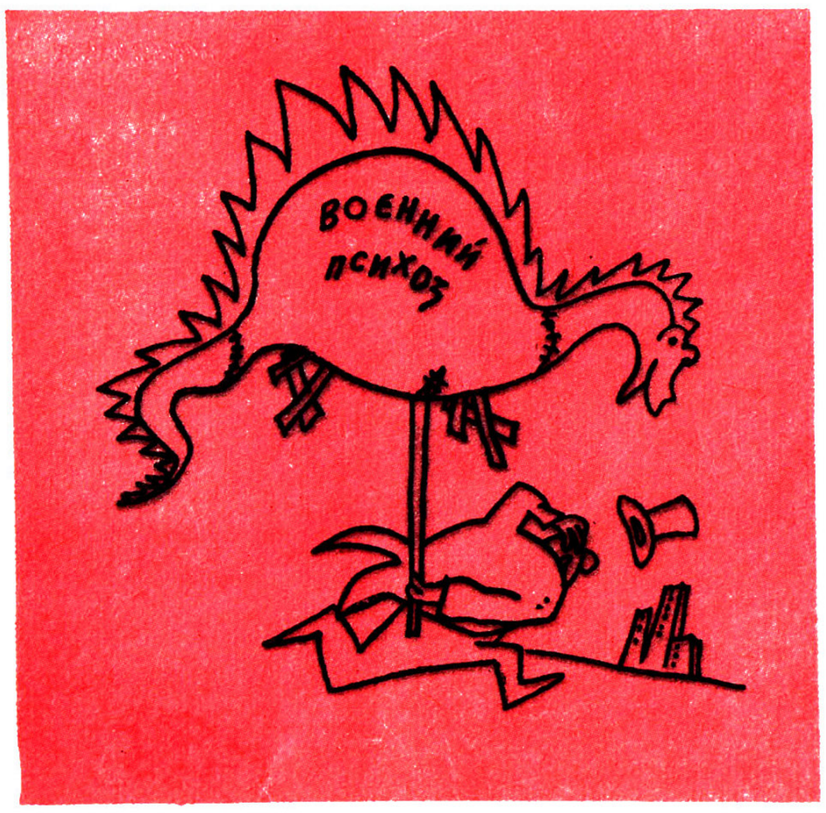

Сам зробив і сам злякався...

«Стършел», Софія.

Напоготові.

«Вархайт», Західний Берлін

МУЗИ І ПЕГАСИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

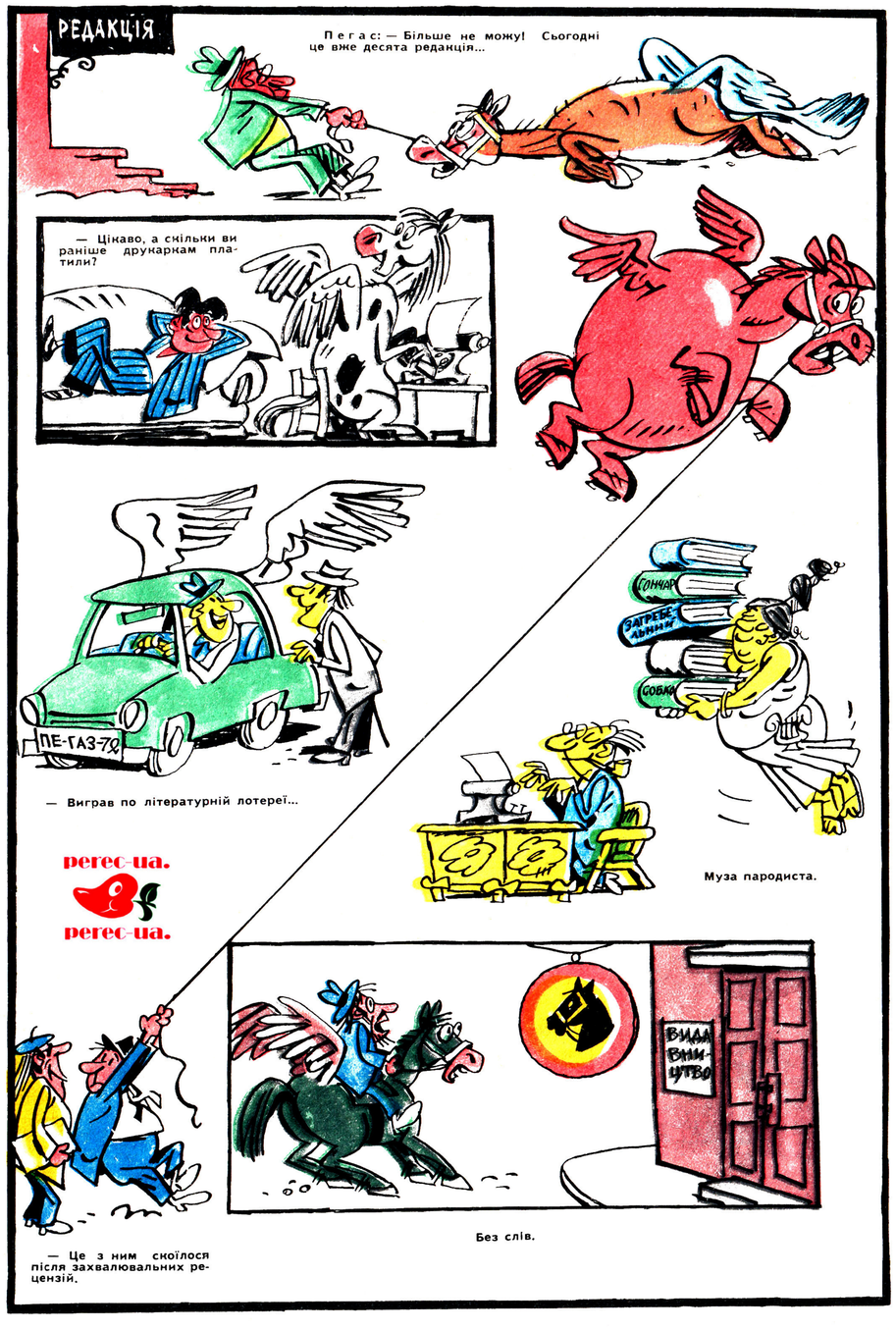

ЦИВІЛІЗАЦІЯ З БОРЩЕМ ТА БЕЗ НЬОГО

Погляньте, читачу, на фото. Як ви гадаєте — чому такі щасливі обличчя у цих людей? І що це так обережно везуть вони на багажнику двоколісного всюдихода «ХВЗ»? Чи не викопану на власному городі старовинну амфору з нектаром — напоєм богів?

Що ж, надбання цієї щасливої пари справді дорогоцінне. Хоч пахне воно зовсім не старовиною, а швидше... борщем.

Словом, це балон із природним газом, одне з тих надбань цивілізації, котрі активно просочуються в усі шпарки нашого побуту, навіть на кухню. Крутнув кран — і готово: варить.

У райцентрі Корюківці на Чернігівщині 1370 таких цивілізованих кухонь. Крутнув кран — і готово: газ у балоні скінчився... А натомість почалися дрібні побутові клопоти: треба йти на газовий склад, робити заявку, платити гроші і, повернувшись додому з квитанцією в руках, оптимістично чекати, поки вам не замінять порожній балон на заправлений.

Ну, що ж. Зрештою, заради цивілізації можна піти на таку маленьку жертву — посидіти трошки без борщу.

Для корюківців цей не зовсім конкретний часовий термін — «трошки» — означає: десь через два тижні. Ну, може, через три. Або через місяць. Коротше, не встигнете ви й тридцяти банок консервів з'їсти, як біля ваших воріт уже стоятиме комунгоспівська спецмашина із заправленим балоном.

Тут також потрібно уточнити. А саме: якщо ця машина раптом не знадобиться виконуючому обов'язки директора комбінату комунальних підприємств М. Т. Пилипенкові. А що М. Т. Пилипенкові легкового автомобіля за штатом не передбачено, то спецмашина, як ви самі розумієте, знадобляється йому досить часто. Для персональних роз'їздів.

— Чого ж це в сусідніх районах, — жалібно допитуються корюківські власники газових плиток, — людям обмінюють балони за два-три дні, а у нас — за два-три тижні? Та й то здебільшого підручними засобами доводиться їх додому перетягувати?

— Як вам подобається життя в інших районах, — з гідністю зауважує на ці випади М. Т. Пилипенко, — то переселяйтесь туди. Ніхто вас на прив'язі не тримає.

Може, й справді деяким корюківським власникам газових плиток спаде на думку послухатися поради в. о. директора, щоб забезпечити йому спокійне життя. На такий випадок хотілося б дати їм ще й од себе кілька корисних порад.

Перш за все — не кидайтеся запалу світ за очі. Бо можете заїхати, чого доброго, у Городенківський район на Івано-Франківщині. А там, поки обживетесь та заведете знайомства, — довгенько на сухому пайку ризикуєте попосидіти. Справа в тім, що черговість у постачанні населення газом встановлює тут водій комбінату комунальних підприємств Іван Вінтоник. У першу чергу він розвозить газ своїм родичам, друзям, приятелям і просто знайомим. Отож ми й кажемо: поки вам пощастить потрапити у коло знайомих Івана Вінтоника — багато води може спливти. Причому, не переварено. Правда, якщо вже потрапите, то зможете варити собі борщі навіть тоді, коли завідуючий газовим складом Безбородько раптом загубить вашу квитанцію (а таке «раптом» з ним бувае не так уже й рідко). Іван Вінтоник — не бюрократ: квитанцію йому успішно замінить пляшечка цукрової (можна й буряківки) або карбованець (може бути й металевий).

Не найкращим пунктом для переселенця — власника газової плитки, — певно, виявиться й селище Зарічне на Ровенщині. Покладатися на спеціальний транспорт для перевезення ваших балонів аж до самого дому і тут нічого: жителів названого райцентру постачає голубим паливом Дубровицька газоконтора, для якої Зарічне — надто далека провінція, щоб удовольняти примхи аборигенів.

Переселенцеві, звичайно, видніше, де кинути якір. Але якщо він необачно кине його у райцентрі Новгородці на Кіровоградщині, то тут уже йому мало чим допоможуть і знайомства, і власні плечі, і навіть приватні транспортні засоби: тачки, велосипеди, дитячі коляски тощо. Бо він із ранку до вечора може простояти з тими засобами перед зачиненими дверима газового складу, утішаючи душу свою табличкою з таким написом: «Робочий день з 8-00 до 17-15. Перерва на обід з 12-00 до 13-00. Видача газу щоденно».

Будемо сподіватися, отже, що корюківські переселенці скористаються з наших порад і не поїдуть ні в Городенку, ні у Зарічне, ні у Новгородку. Але вони можуть цілком резонно запитати: а куди ж нам усе-таки переселятися? Де ж усе-таки ми не будемо мати стільки клопотів із тою кухонною цивілізацією?

Одразу відповідаємо. Є таке місце. Там ви не матимете найменшої мороки з газом. Їдьте прямо в село Вереси під Житомиром. Там робітники радгоспу «Хмільовий» живуть у цьому відношенні абсолютно спокійно: директор радгоспу товариш Ярошенко взагалі заборонив заправляти їм на місці газові балони. Заборонив — і квит! Отже, й клопоту ніякого. Правда, просто? І сам не заправляє, бо квартира його (у Житомирі) газифікована.

Отут нарешті і ви зі спокійним серцем можете вирівняти вм'ятини та зафарбувати оббиті при переїзді боки своєї газової плитки і використати її як підставку для телевізора. Буде цілком естетично й цивілізовано. А борщ... Зрештою, хіба не можна обійтися й без нього?

В. БОЙКО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Прошу не відмовити!..

НА СМІХ ЛЮДЯМ

ГУМОРЕСКА

Одержали ми нову квартиру. Гарну квартиру: кімнати квадратні, сонячні, кухня простора, ванна окремо. Жити б і радіти, коли б ото, як говориться, у бочці меду та не ложка дьогтю.

Уявіть собі, у кімнаті, яку ми відвели під вітальню, паркетина вивалюється. І то не де-небудь у куточку, а на самісінькій середині. Та ще й не просто вивалюється, а сторчака стоїть.

Перший раз зайшли до кімнати і не помітили, бо я на стіни очі витріщив, на стелю. Дивлюсь, яка висота, як побілено. Ступив крок, ступив два та й спіткнувся.

— Ха-ха! — розсмілася дружина, не розуміючи, що зі мною сталося.

— Раденька, що дурненька! — кинув я сердито, роздивляючись, об що зачепився. Зирк — паркетина одним кінцем задралася догори.

«Негідники, — подумав я про будівельників. — Бракороби нещасні».

— Тобі смішно, — кажу дружині. — А якби я був упав і зуби повибивав? А якби був ногу зламав?

Але до неї, засліпленої щастям, хіба це доходить?

— Так цілий же, — сміється. — А одна паркетина — не біда. Давай я її миттю прилаштую та й не буде видно.

Ну, розуміє вона що-небудь? Ні чорта не розуміє. Я й сам міг би миттю прилаштувати. Але чого це я, скажіть на милість, мушу прикривати гріхи отих бракоробів? Ні, дудки. Нехай стирчить. Людям на сміх.

Коли ми поселилися, приходить до нас Тамара Комар. Ще тільки поріг переступила, а вже розхвалює:

— Ах, які чудові кімнати! Ах, які світлі!

А я їй — тик своє:

— Ви, — кажу, — ахкайте та й під ноги дивіться, бо простягнетесь черевом на підлозі, то так ахнете, що й язика прикусите.

— Це чого ж я простягнуся? — уставилась на мене гостя.

— Об паркетину зачепитесь, он аж зуби вишкірила, чекає на жертву. Бачите, як у нас будують?

— Дурниці, — махнула рукою Тамара. — Ви її клеєм чи цвяхом. Вас перележить.

Бач, і ця — дурепа набита. Сам знаю, що можна підклеїти, що можна цвяхом. Але чому вони цього не зробили? Куди оті будівельники дивилися? Не бійсь, рапортували справно, премії одержували справно, а мені, виходить, дулю підсунули. Нехай це навіть одна паркетина вивалюється, але ж брак.

Якось забіг мій знайомий, Давиденко. І цей своєї: «Хороша квартира».

Мене аж прорвало.

— Тобі, — кажу, — очі повилазили, що ти хвалиш бракоробів? Глянь, он паркетина вивалюється!

— Еге, мені б таку квартиру, то я б увесь паркет перестелив, — каже Давиденко з заздрістю.

— Ну й перестеляй, — я йому, — замазуй чужі недоробки! Мене не дивують будівельники, у них усе так, але де була приймальна комісія?! Засліпило їм чи що?! Якби був хоч один гепнувся—не такої заспівали б.

Мені ця паркетина уже, ніби кістка, поперек горла стала. Працювати спокійно не можу, сон утратив. Тільки про неї і думаю.

Ну, нехай уже, — міркую собі, — я ту паркетину обмину, жінка обмине. Добре, що нема дітей. А були б? Чекай каліцтва. Щастя також, що нема нікого старого в хаті. А була б, скажімо, теща, тоді що? Зачепилася б, упала. Перелом руки чи ноги — то ще не страшно. А, не доведи боже, пошкодила б хребет? Жах! Мене аж жаром обсипає. А їм, негідникам, ні холодно, ні жарко. Одна паркетина — дрібниця. То правда. Але турбує не це. Турбує, де ж була совість того, хто її припасовував? Руки б йому покрутило, правцем би його поставило!

Одного дня приходжу з роботи і бачу, що паркетина лежить рівненько. Значить, жінка таки підклеїла. Е, ні, голубко, так не буде! Беру, підважую і ставлю паркетину сторчака. Нехай стирчить на сміх людям. Може, коли спіткнуся, живіт проб'ю, помру, дідько з ним, але все те буде на совісті бракоробів.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

ПЕРЧЕНЯТА

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ДОЧИТАЄМО ГУРТОМ

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Мій сусід маленький Ваня
Ой же грає на баяні!
До-ре-мі-фа-соль-ля-сі...
Музиканта хвалять всі.
Кожен грать отак не проти,
Тільки ж треба знати...

(ноти)

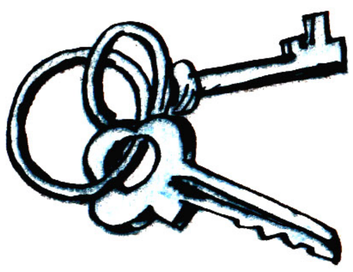

Все, малята, дуже просто,
Склав я загадку легку:
Круть направо — прошу
в гості,
Круть наліво — на замку...
Є відгадка? Не мовчи,
А кажи, що це...

(ключі)

Гарно вмилася Марічка,
Витирає ручки, личко,
Всіх охайних діточок
Витирає...

(рушник)

Ліс обійшов, поїв весь мед,
В барліг заліг і спить...
А мед він любить, не секрет,
На те ж він і...

(ведмідь)

Тук-тук-тук! Тук-тук-тук! —
Чути в лісі перестук.
Хочуть їсти стукарі,
То й довбаються в корі.
У маленької пташини
Різноколірні пір'їни,
Гарний чубчик, а не патли,
В стукаря — лісного...

(дятла)

Світлячок зірвався з неба,
Упіймати б його треба...
Тільки де там: блись — і квит!
То упав...

(метеорит)

Валентин КИРИЛЕНКО.

ЧИ СТРАШНЕ СОНЦЕ?

— Діти, — сказала учителька. — Зараз ми будемо малювати. Погляньте, будь ласка, у віконце, і що побачите, те й намалюйте.

— Сонце бачимо! Сонце! — загомоніли діти.

— От і добре. Малюйте сонце.

Через деякий час учителька зупинилася біля Оленки.

— Оленко, всі діти намалювали сонце. А чому ж це ти намалювала лева?

— Бо воно таке страшне, як лев. Коли я на нього дивлюсь, то у мене очі самі заплющуються.

М. КОЛЕСНИКОВ.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПРИШИЙ КОБИЛІ ХВІСТ

На чому, скажіть на милість, держаться штани?

Науково доведено і практичним досвідом підтверджено, що держаться вони (принаймні, у чоловіків) здебільшого на гудзиках.

А чи завжди ті гудзики виправдовують довір'я широких мас населення?

Гудзики виправдовують. А от ті товариші, що їх роблять, на жаль,— не завжди. Бо забувають, що на прозаїчний гудзик, окрім його прямого практичного призначення, покладена ще й естетична функція — прикрашати одяг.

— Як вам оце подобається?— звернувся до нас шахтар із Ворошиловградщини, що гостював у Києві, і виклав на редакційний стіл шість перламутрових гудзиків — отих, які по десять копійок за десяток.

Гудзики були як гудзики. Нічим не гірші за інші. Можливо, навіть кращі. На солдатській білизні їм, кажуть, зносу нема. На що вже вимогливі армійські каптенармуси, а й вони цими гудзиками натішитися не можуть.

Одне слово, дуже практична то штука!

— А які, пробачте, гудзики ви пришили б на оце?

І шахтар видобув із чемодана жіночий трикотажний костюм.

Елегантний костюм. З чистої шерсті.

Пошитий за останнім віянням моди.

Але — без гудзиків.

— Я їх зрізав, — чесно признався наш гість. — Ось перед вами й лежать... Мені здалося, що вони тут — як приший кобилі хвіст.

Нам, уявіть, теж так здалося. Бо ні кольором, ні формою вони аж ніяк не пасували до костюма.

А от керівники Дніпропетровської фабрики верхнього трикотажу, які випустили ці костюми у продаж, твердо впевнені, що кращої оздоби для жіночого одягу і шукати годі.

— Якби ж то тільки вони... — загадково всміхнулися працівники республіканського торговельного об'єднання «Одяг», яким ми повідали вищенаведену невеселу історію.— А вироби Черкаської трикотажної фабрики ви бачили? А жіночі костюми, сукні та жакети Донецької фабрики верхнього трикотажу вам коли-небудь потрапляли на очі?

Запитання мали характер риторичний.

Бо кому ж не відомо, що шерстяні вироби згаданих фабрик побачити майже неможливо, — на полицях магазинів вони не залежуються. Це — товар так званого підвищеного попиту. І, треба правду сказати, — дуже непоганий товар. От тільки гудзики...

Гудзики на них ті ж самі, що й на солдатських підштаниках.

— Та невже ж,— поцікавилися ми,— на такі тендітні речі, як жіночий одяг, нічого більш підхожого підібрати не можна?

— Чому ж не можна? — знизує плечима Володимир Демидович Копилов і вводить нас у казковий дім, у якому з кожного куточка виблискує золото і срібло.

— Це не золото, — роз'яснює нам Володимир Демидович, — і не срібло. Це — фурнітура. Фольгована фурнітура. От, приміром, гудзики...

Дивимося — і очам своїм не віримо. Це ж саме те, що потрібно! Саме такі гудзики і пасували б до жіночого трикотажного костюма, з яким до нас приїхав шахтар.

— А це? А це? А це?..

Тут уже очі у нас на всі боки розбігаються, бо Володимир Демидович демонструє нам гудзики ще багатьох-багатьох інших зразків.

І — не тільки гудзики, а й пряжки, затяжки, «блискавки» та іншу чудесну фурнітуру, якої — чого гріха таїти? — ще так бракує для оздоблення виробів і трикотажної, і швейної, і взуттєвої промисловості.

— Де дістали? — не без заздрощів питаємо Володимира Демидовича.

І тут же ловимо себе на думці, що ставити таке запитання керівникові республіканського об'єднання «Укрдетальфурнітура» щонайменше наївно. Бо й справді ж, де іще т. Копилов міг би дістати такі чудові речі, як не на підприємствах, якими він керує. Не буде ж він, як деякі з наших благовірних дружин, їздити за ними на товкучку.

А втім, як нас поінформував Володимир Демидович, підприємств, йому підпорядкованих, не так уже й багато. Одверто кажучи, зовсім мало тих фурнітурних підприємств.

До того ж це, в основному, напівкустарні майстерні, продукції яких тільки й вистачає, щоб її виставити напоказ.

— То що ж, — допитуємося, — треба зробити, щоб ця зразковопоказова фурнітура, окрім виставок, змогла потрапити ще й на одяг та на взуття?

Зробити, як виявляється, треба не так уже й багато: сотворити чудо.

Чудо в решеті.

Це решето вступає в дію, ледве тільки наші вельмишановні планувальники починають «пересівати» та «утрясати» титульний список новобудов, що в наступному році підлягають фінансуванню.

Гудзики і вся інша мізерія, що зветься фурнітурою, як правило, з того планувального решета випадають.

Незмінно.

З року в рік.

Ніяким чудом затриматися в тому решеті їм не вдається. Як от, скажімо, не вдається це впродовж десятьох років запланованому до будівництва Київському фурнітурному заводові.

— Подумаєш, якісь там гудзики, бляшки, пряжки... — певне ж міркують собі планувальники. — Поки що й без них, бог дасть, обійдемося...

Що ж, у цьому, очевидно, вони мають рацію: обходяться. Одні прикрашають жіночу кофту гудзиками від кальсон. Інші, як, приміром, керівники столичної фабрики головних уборів, шапку-фінку оздоблюють пряжкою від сандалій і наочно доводять здивованому покупцеві, що, за певних обставин, можна першу-ліпшу справу поставити з ніг на голову.

Можна то воно, звичайно, можна, а чи треба?

Щось не віриться!

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

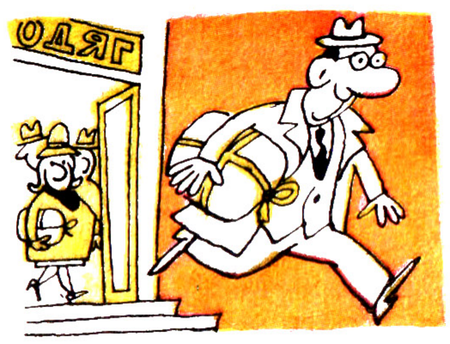

10 СЕКУНД НА РОЗДУМИ!

Як ви гадаєте, шановні читачі, які приказки втілено в цих малюнках? Якщо ви за десять секунд не знайдете правильної відповіді, можете розкрити журнал на 15 сторінці й дізнатися, що мав на увазі Перець.

Малюнки **С. ГЕРАСИМЧУКА**

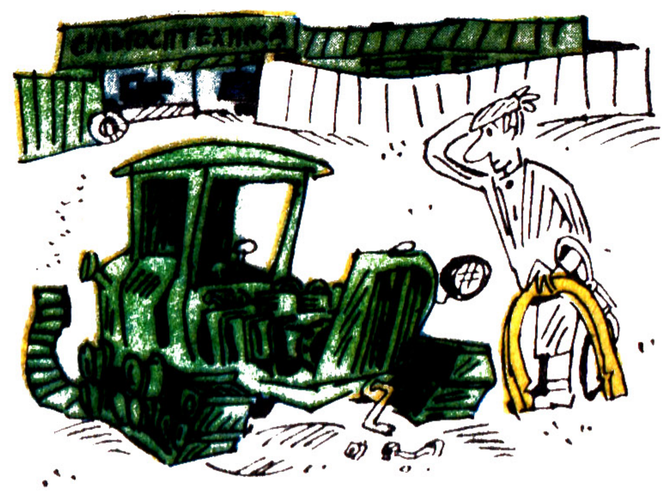

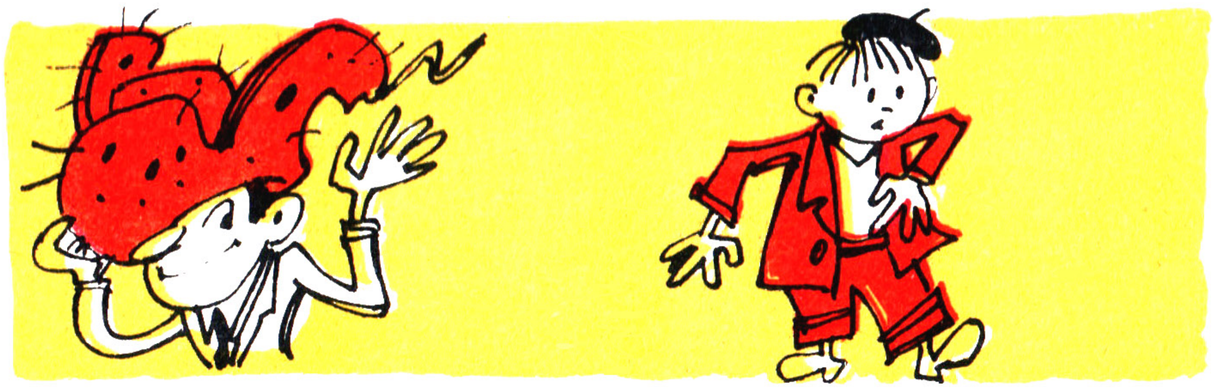

НАШІ АТРАКЦІОНИ

ШАПКА-НЕВПІЗНАЙКА

Ви прийшли на виставку разом із дружиною. І раптом вам спало на думку пожартувати — сховатися від неї. Для таких веселих пустощів на нашому атракціоні є в необмеженій кількості чудові шапки виробництва Смілянського міськпромкомбінату. Вони так деформують голову, мають такі плішини і скособочені навушники, що в ній вас навіть рідна дружина не впізнає.

ХТО ШВИДШЕ!

Ця захоплююча гра — виключно для дітей. Хлопчики одягають костюми Переяслав-Хмельницької швейної фабрики і пробують застебнути гудзики на піджаці.

— Хто найшвидше застебнеться, той одержить цінний подарунок, — показує масовик-витівник якусь цяцьку і... спокійно ховає її в кишеню. Бо знає, що подарунка ніхто не одержить: гудзики на костюмах пришиті так несиметрично, а петельки такі вузькі, що застебнутися нікому не вдасться.

МОЖНА ВИГРАТИ...

Є щасливці, які вгадують по шість цифр у спортлото. Є везуни, що можуть спокійнісінько виграти на лотерею мотоцикл із коляскою або сумку-холодильник. Та ці щасливці самі поспішають назустріч своєму везінню: вони купують картки і квитки десятками, сотнями штук. А от як вигравати, не граючи? Виявляється, можна.

Купує, наприклад, людина печиво «Спорт» Київської кондитерської фабрики імені Карла Маркса. П'є собі чай із тим печивом і несподівано полотніє від радості — у печиві запечений шматок шпагату. А він йому якраз потрібний.

Чи, скажімо, стоїть чоловік і думає:

— А як би це картину прибити?

Запалює чергову сигарету «Верховина» Львівської тютюнової фабрики й німіє від щастя: у язик вп'ялося щось гостре. Ламає сигарету і витягає... жаданий цвях.

Або відкриває бляшанку «Ставриди» Керченського рибоконсервного заводу і знаходить у ній шматок заліза, з якого при потребі можна зробити чудове грузило до вудки.

Виставком поздоровляє щасливчиків і запевняє, що від їхнього імені належним чином подякує тим, хто приготував для них усі ці сюрпризи.

НЕЗАСЛУЖЕНО ЗАБУТІ

Лист до виставкому

Оце регулярно відвідую вашу виставку і завжди покидаю її з почуттям глибокого розчарування. За що цілі підприємства ігноруєте?

Ви ж подивіться, як, наприклад, стараються в Одеському швейному об'єднанні імені Воровського. Вони до того дійшли, що одне жіноче пальто вартістю в 200 карбованців шиють із тканини різних відтінків — половина спини світла, половина — темна. А ви навіть стенда не хочете виділити для продукції цього підприємства.

Або взяти Роменську швейну фабрику. Тут умудряються навіть спідниці шити так, що одна половина її світло-коричнева, друга — темно-коричнева. З одного боку подивишся — світла спідниця, з другого — темна. І от для таких умільців у вас і слова не знаходиться.

Щось не помітила я на виставці й куточка Запорізького швейного об'єднання. А тим часом їхні вироби славляться в усіх торгах і магазинах. Славляться кількістю відгуків. Купує, скажімо, споживач пальто 48 розміру, а воно ледве на 44 тягне.

А чим завинили перед вами Чернігівська швейна фабрика і Чернівецьке швейне об'єднання «Трембіта»? Повірте, вони цілком заслуговують на те, щоб велика частина їхніх чоловічих костюмів надходила безпосередньо на вашу виставку, минаючи десятою дорогою прилавок. Бо їх зберігають і транспортують так, що навіть виглядом своїм ті костюми відстрашують.

І вже зовсім незаслужено забута Ужгородська взуттєва фабрика. А на конкурсі ваших експонатів (якби такий був влаштований) жіночі босоніжки цього підприємства посіли б не останнє місце: у них і підошви відклеюються, і ремінці відриваються.

Але хочу вірити, що у свої наступні відвідини я таки побачу оці товари на стендах вашої виставки.

Н. ЛЕНЕЦЬ,
старший товарознавець Золотоніської міжрайбази Черкаської облспоживспілки.

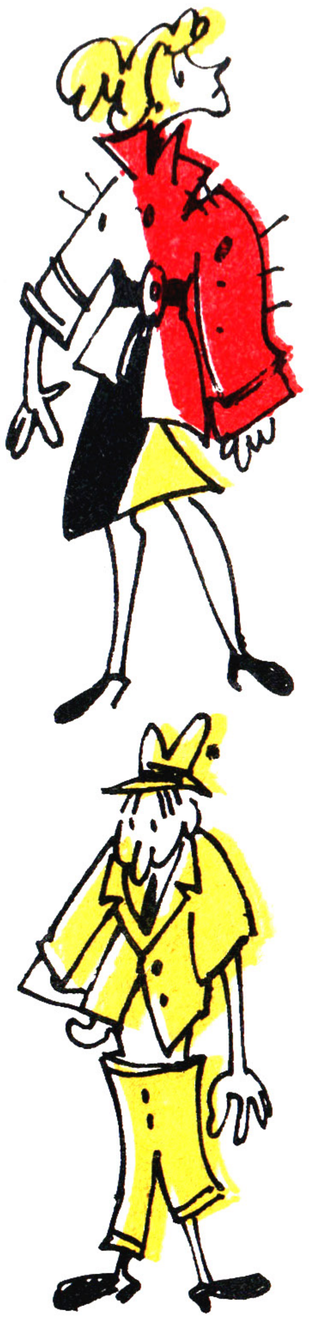

ПОРАДИ НА ВСІ ВИПАДКИ ЖИТТЯ

АЖ СПІВАТИ ЗАХОЧЕТЬСЯ...

У вас дуже поганий настрій, не клеїться робота, все дратує. Одне слово, відчуваєте себе глибоко нещасним. Не гаючи ні хвилини, поспішайте на нашу виставку. Тут, у взуттєвому павільйоні, вам запропонують чарівні черевики, які випускає Прилуцька взуттєва фабрика № 19. Надягніть їх, походіть із півгодинки, аж поки цвяхи не ввіп'ються вам у п'яти. Тоді скиньте їх — і відразу відчуєте таке блаженство, таку незвичайну полегкість, аж співати захочеться.

НАДІЙНА ПЕРЕПОНА

І чого тільки не роблять люди, щоб уникнути небажаного листування: не ті адреси вказують, прізвища змінюють. Виставком пропонує для цієї мети прозаїчну річ — поштові скриньки Золотоніського заводу металовиробів. Лист, який потрапить у ту скриньку, витягти просто неможливо: дверцята заїдає і замок не відмикається.

МАТ ЗА ОДИН ХІД

Не має значення, якими ви гратимете — чорними чи білими. Ваш хід полягатиме в тому, що ви без дозволу партнера купите шахівницю Мукачівського меблевого комбінату. Партнер, тільки глянувши на неї, здасться без бою: на шахівниці і квадрати кособокі, і від тріщин аж у очах ряботить, і лак — патьоками.

Мал. И. КОГАНА

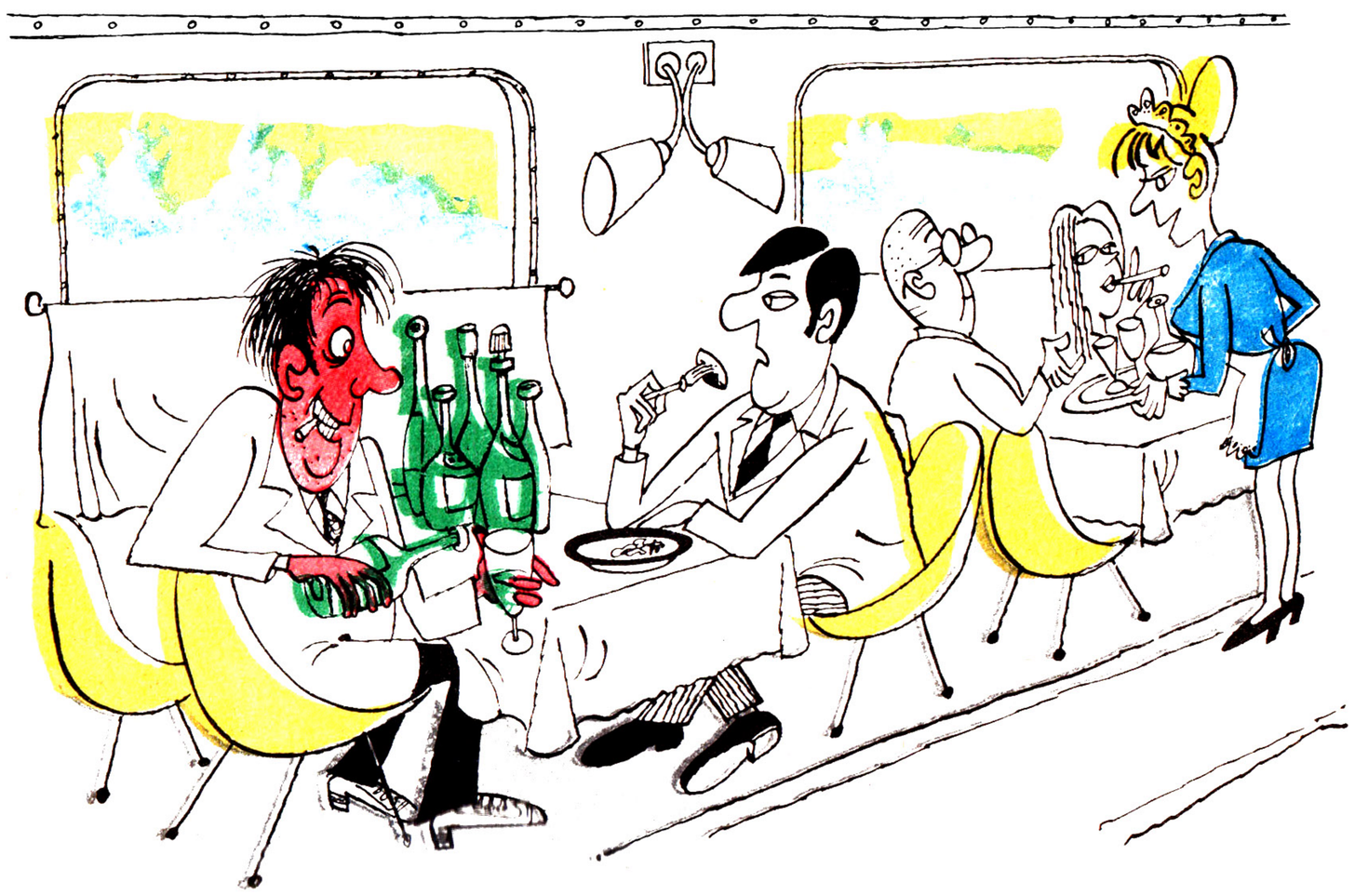

— Я у телеграмі вказую тільки номер поїзда, а мої вже знають, що виводити мене треба з вагона-ресторану.

Спробуй додзвонитися!

— Що вчора було! — гукнув мій приятель, ледь переступивши поріг квартири. — Навіть і не повіриш! Згадав я нашого старого вчителя Івана Мефодійовича і вирішив привітати його із початком, чергового навчального року. Отож глянув у телефонний довідник, знайшов номер, набрав і — уявляєш! — одразу натрапив на нього. Старий був дуже зворушений.

— Що ж тут дивного? — не второпав я. — Знайшов номер, набрав і привітав...

— Як то «що дивного»? Це ж унікальний випадок! Можеш переконатися!

І мій приятель запропонував провести гру-експеримент. Не таку, звісно, захоплюючу, як «Спортлото», але все ж досить цікаву. Приятель згадував прізвища спільних знайомих, називав різні організації, а я шукав у довіднику номери телефонів і крутив диск.

Перебрали в такий спосіб із двадцять п'ять абонентів. І вісім разів я таки відразу потрапляв куди слід, а сімнадцять разів... У одних випадках телефон після набору рішуче мовчав, як затятий двієчник на екзамені. Телефонів з такими номерами, як з'ясувалося пізніше — вже просто нема. В інших випадках голоси на протилежному кінці дроту повідомляли, що товариші, яких я питаю, вже мають інші номери телефонів. Дізнатися, які саме, не вдалося: довідкове бюро 09 увесь час було зайняте. У цей час, вочевидь, туди дзвонили мої знайомі, марно намагаючись встановити мій номер телефону.

Мимоволі згадав, що останнім часом мені послідовно дзвонили й уперто просили покликати якусь Тетяну Макарівну, а то запитували, як розподілити по магазинах шампунь або коли розпочинається черговий сеанс кінокартини «Ватерлоо», а то ще вимагали, щоб я негайно надіслав слюсаря, бо десь у когось щось протікає. Гадав, що це роблять оті жартівники, які вважають такі дзвінки проявом найвищої дотепності. Тепер збагнув: мої випадкові співрозмовники щиро вірили, що звертаються саме туди, куди слід.

Подзвонив на телефонну станцію. І цього разу, щоправда, одразу ж натрапив. На головного інженера Є. Л. Конопаду. І, не криючись, розповів йому про все. І він, також не криючись, усе розповів. Про те, що у Львові лише за останні два роки, у зв'язку з технічним переобладнанням мережі, змінено понад сім тисяч номерів. А останній телефонний довідник тут було видано п'ять років тому. Отож користуватися ним, звісно, можна. Але знайти там потрібний номер є стільки ж шансів, як у «Книзі про смачну та поживну їжу». І тому всі дзвонять на 09. А через те й додзвонитися туди неможливо.

І тут я задав запитання, яке мене самого вразило своєю наївністю:

— А чого ж ви не видаєте нового довідника?

— Нема паперу.

— Та хіба ж може таке бути, щоб Міністерство зв'язку, плануючи переобладнання мережі, а відтак масову заміну номерів, не потурбувалося про фонди паперу?

— Виявляється, може. У міністерстві радять розшукати папір на місці.

— А на місці що ж?

— А на місці кажуть, що тут паперу ніхто не загубив, отож не знають, де шукати.

Отак, виходить, увесь час і перемовляються. Хоч, зрозуміло, не весь час. А лише тоді, коли вдається натрапити на потрібний номер. А це ж, як ви бачите, не така проста річ.

К. ОВСІЙЧУК.

З НІМЕЦЬКОГО НАРОДНОГО ГУМОРУ

ВІДУЧИВ

Був у одного чоловіка син, який часто до чарки прикладався. Що вже батько не робив, щоб відучити сина од пияцтва, — нічого не допомагало. Одного разу батько йшов селом і побачив п'яного, що лежав у калюжі посеред вулиці. Батько швиденько побіг додому за сином. От, думає, побачить син п'яного в такому бридкому стані, кине пити.

Привів батько сина до п'яного і показує:

— Бачиш, що зробило вино з людиною? З ніг звалило!

А син аж підскочив:

— Ой, тату, чи ти не знаєш, де той шинок, у якому таке гарне вино продають?

УЖЕ ПООБІЦЯЛА

Пішли якось два односельчани до міста на заробітки. Один із них захворів і помер. Приїхав другий додому, розповів товаришевій жінці про смерть її чоловіка, а вона — давай голосити. Заспокоює її чоловік:

— Та не плач, якось воно буде. Та врешті-решт, якщо вже так сутужно одній, то виходь заміж за мене...

А та жінка крізь сльози відповідає:

— Пізно, голубе, пізно, я вже іншому пообіцяла...

МІЦНЕ ВИНО

П'ють селяни в одному шинку вино і кривляться, бо занадто воно вже водою розбавлене. От один селянин, підморгнувши другому, каже дочці шинкаря:

— Щось у вас вино заміцне, трохи варто було б його розбавити...

— Та що ви, батько ж іще звечора влив у бочку відро води, — відповіла дочка.

З німецької переклав
Ігор АРТЕМЧУК.

ПРАВДУ КАЗАЛА...

— Любов у нас, коханий, спільна,
Не розділить її повік!
Любов зосталась неподільна,
Майно ж ділили через рік.

Іван ДЕМИДЕНКО.

м. Володимир-Волинський.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Мама дома і зараз дивиться телевізор...

Мал. И. КОГАНА

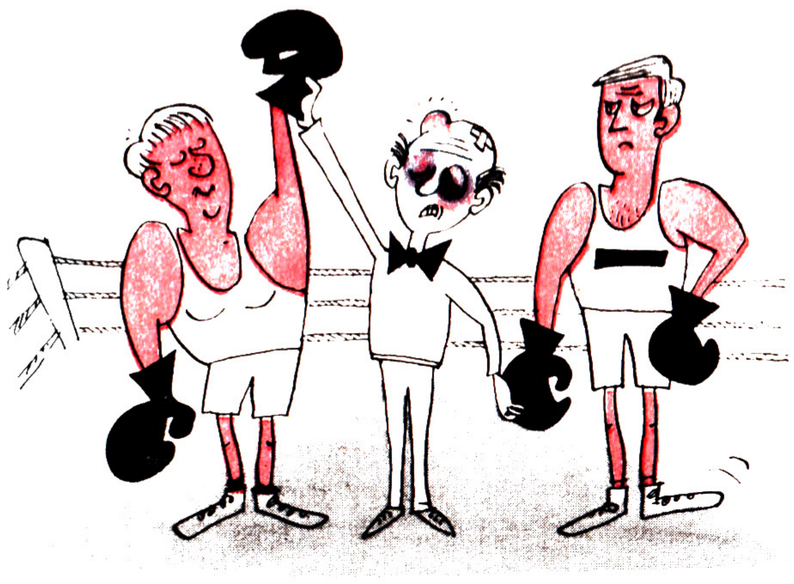

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

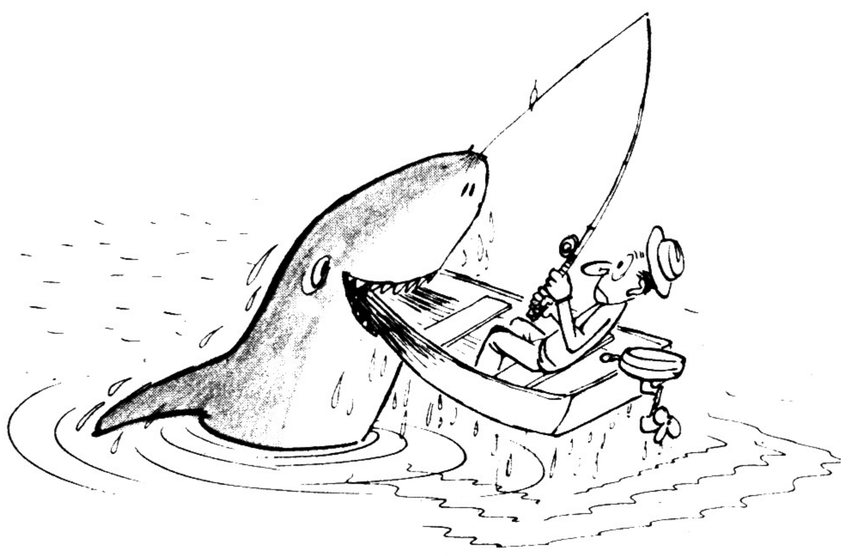

Без слів.

ВИБРАВ

Ведмідь задумався: де скликати нараду?
У Вовка — хащі, в Зайця — лозняки,
В Лисиці — нори! Якось не з руки
В такі місця запрошувать громаду.
Прозрів нарешті: у Бджоли!
Зібралися ведмеді, загули:
— О-о! Тут розгорнемо дебати! —
І почали... медок лизати.

Євген ВАСИЛЬЧЕНКО.

с. Будилка
Лебединського району
на Сумщині.

Юрій ШАНІН

ПАРОДІЇ

З циклу «Велика студентська енциклопедія»

1. ЩО ТАКЕ «СТИПЕНДІЯ»?

Серед суворих термінів «деканат», «догана» і «переекзаменовка» на небокраї студентського лексикону яскравим і привабливим оазисом сяє слово «стипендія».

Це поняття таке ж давнє, як і «пропуски лекцій без поважних причин». Або ще давніше, бо походить «стипендія» від двох латинських слів: «stips» (стіпс) — «гроші», «заробіток» і «pendare» (пендаре) — «зважувати», «платити».

А оскільки в стародавньому Римі думали не так про підвищення академічної успішності, як про чергову Гальську війну, то слово «стипендіум» означало плату, яку солдати-найманці одержували за кожний семестр... вибачте — за кожний військовий похід.

Звичайно, все це — кричуще філологічне непорозуміння. Але за тих далеких часів, мабуть, не було кому розтлумачити римлянам їхню помилку, і вони продовжували сплачувати стипендію неписьменним солдатам, легковажно виправдовуючись відсутністю в Римській імперії широкої мережі вузів.

Така плутанина тривала досить довго: значно більше двох тисяч семестрів. Але найприкрішим було ось що: коли в Європі нарешті збагнули, що «стипендія» стосується не легіонів та центуріонів, а факультетів та університетів, студенти цю стипендію не одержували, а... виплачували самі (!). Бо ще у XVI столітті «стипендією» називався податок за право навчання. Добре хоча б те, що відмінники не повинні були платити державі підвищеної стипендії (так само, як зараз вони її одержують).

І тільки Петро Перший, як людина кмітлива й дуже метикована, поклав край цьому середньовічному неподобству. За часів Петра дворянським дітям, які вчилися за кордоном, казна виплачувала стипендію вже в нормальному, сучасному, людському розумінні цього приємного слова. Як нагороду за сумлінність!

...Але повернемось до стародавніх римлян. Адже й сьогодні за стипендію студентам доводиться битись. І якщо уподібнитися їх воїнам, то заліки можна розцінювати як «бої місцевого значення», а екзамени — як «жорстокі сутички з переважаючими силами супротивника». Тож слава безстрашним і відважним переможцям-стипендіатам!

Отже, все, нарешті, стало на свої місця. Але в наш час порядок присудження стипендії має і зворотну силу: стипендію можна не тільки ДАТИ, але й ЗНЯТИ. Студенти вважають це її великим недоліком...

Стипендія привчає вас до порядку. Навіть ті студенти, які звикли запізнюватися і на побачення з коханою дівчиною (не говорячи про нелюбу лекцію), до віконця каси завжди прибігають вчасно.

Нарешті, стипендія зміцнює сім'ю. По-перше, батьки більше пишаються таким нащадком, який здобув стипендію, ніж тим, який втратив її. По-друге, звичайна стипендія не настільки збагачує, щоб сприяти вашому самовизначенню аж до... відокремлення від батьків.

Отже, ми з'ясували, що «стипендія» — поняття дуже стародавнє. Але, незважаючи на похилий вік, вона не втрачає своєї привабливості і незмінно користується любов'ю найширших студентських мас.

II. ЕКЗАМЕН В ІСТОРИЧНОМУ АСПЕКТІ

Коли вірити філологам, надпопулярне в наш час слово «екзамен» походить від давньогрецького дієслова «exago» (екзаго). Воно має 27 значень, серед яких такі (не зовсім життєрадісні), як «виганяти», «видаляти» і навіть «вбивати» і «позбавляти життя».

Втім, пояснюємо одразу: в Елладі слово «екзамен» спочатку вживали не педагоги і учні, а виключно... чабани. Кожної весни старогрецькі пастирі виганяли старогрецьку череду на старогрецькі пасовиська і здійснювали найсуворіший відбір. Слабкі й підозрілі екземпляри видалялися з рогатого колективу і негайно перетворювалися на продукти харчування та шкіргалантерею.

Проте, в латинських словниках слово «examinatio» (екзамінаціо) вже набуло значення «зважування», «дослідження» і, нарешті, — «випробування». Мабуть, римляни більше греків тямили в майбутніх вузівських справах. Хоча й римлянам (як ми бачили вище) були властиві філологічні та історичні помилки.

Але, так чи інакше, привілейоване становище сьогоднішнього студента безсумнівне: після невдалої відповіді його не тільки не пускають на м'ясо та шкіру, але навіть не зважують. Йому просто пропонують прийти на співбесіду вдруге.

Що ж стосується сучасних педагогів, то вони, кажучи відверто, працюють в значно гірших умовах, ніж еллінські чабани. Бо навряд чи античним пастирям доводилося від своєї пастви чути ось таке:

«МАЯКОВСЬКИЙ БУВ ПОЕТ-ТРИБУНАЛ!»
або:
«ХІРУРГ ВПЕВНЕНО ТРИМАВ У РУЦІ СВІЙ... СКАЛЬП!»
або:
«ДИКУНИ ЯКОСЬ СКАЗАЛИ КОЛУМБОВІ, ЩО З'ІДЯТЬ ЙОГО, АЛЕ СМІЛИВИЙ МАНДРІВНИК КАТЕГОРИЧНО ВІДМОВИВСЯ».

Та досить прикладів! Ви вже все зрозуміли? При цьому врахуйте, що при мінімальній шкідливості виробництва еллінські чабани отримували безплатно молоко в необмеженій кількості. А сучасний педагог через перевантаження не встигає іноді випити навіть своєї традиційної пляшечки кефіру.

Таким чином, за останні два-три тисячоліття студенти дещо виграли, а викладачі, відповідно, програли. Тому дуже хочеться, щоб студенти пам'ятали це і ставилися до своїх викладачів гуманніше.

Друже перче!

Кажуть, що наше Городище — найспівучіше село в Піщанському районі. Кожен п'ятий житель такий голос має, що співаків із сусідніх сіл завидки беруть.

Появою такої кількості талантів ми зобов'язані не матінці-природі, а керівникам районного вузла зв'язку тт. Заліванy і Корунчаку.

У 1969 році зв'язківці змонтували автоматичну телефонну станцію, за яку колгосп заплатив 24 тисячі карбованців. На всіх виробничих дільницях господарства встановили телефони. Але працювали вони справно не більше тижня. Тепер, щоб тебе почули на іншому кінці дроту, доводиться щосили кричати в трубку. Отак поаллокаєш з годину — та й, дивись, без особливих труднощів найвищу ноту береш.

Погано тільки, що керівники вузла зв'язку не меломанами виявилися: ніяк не заманимо їх нас послухати.

П. ГОНЧАР,
голова групи народного контролю колгоспу «Україна» Вінницької області.

Пам'ятаєш дитячу приповідку про те, як сорока-ворона своїм дітям кашу ділила? Цьому, мовляв, дам, цьому дам і цьому дам, а цьому — не дам! Для такої диференціації у сороки-ворони були об'єктивні причини: бо той, гецван, бачите, води не носив, дровець не рубав.

А от якими міркуваннями керується при розподілі виробів свого підприємства директор Роменського м'ясокомбінату І. М. Голуб — сказати важко. Ми, залізничники, покладені на нас обов'язки начебто ж чесно виконуємо, а т. Голуб забезпечувати наш магазин ковбасою чомусь відмовляється. Зміщторгові ковбасу, каже, дам, а відділу робітничого постачання станції Ромни — не дам. Нехай їздять за нею в Конотоп!

Відряджати нам щодня до Конотопа залізничний вагон — дорогувато, відряджати підводу — довгувато: ковбаса — продукт, який не любить залежуватися. Повітряним шляхом доставляти її з Конотопа теж не маємо змоги, бо хоч і кажуть: гарна птиця — ковбаса, але ж крилець та птиця, на жаль, не має.

Так що вся надія у нас — на те, що т. Голуб пригадає дитячу приповідку про справедливу сороку-ворону і своєї власної несправедливості устидається.

Н. ІВАНЧЕНКО,
голова місцевкому відділу робітничого постачання ст. Ромни.
Сумська область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 10, в розділі «Наші ювіляри», йшлося про те, що у селі Рудні-Бистрій (Житомирська обл.) вже 12 років будують клуб.

Як повідомив редакцію секретар Олевського райкому КП України т. Можар, критику Перця визнано справедливою.

Партійна організація разом із правлінням колгоспу ім. Калініна вживають всіх заходів, щоб завершити будівництво клубу у цьому році до Жовтневих свят.

★ У тому ж номері було вміщено листа про те, що мешканці села Космач вже кілька років просять, щоб у них відкрили перукарню, але до дирекції Косівського райпобуткомбінату ці прохання ніяк не доходять.

Як повідомили редакцію з Івано-Франківського обласного управління побутового обслуговування населення, для перукарні у селі Космач ремонтується приміщення. Перукарню буде відкрито у третьому кварталі цього року.

Народні усмішки

ЧУЙНИЙ ЧОЛОВІК

Покидає чоловік жінку, четверо дітей. Іде до іншої. Зібравши свої речі, зупинився в дверях, помахав пальцем:

— Ви тут, дітки, дивіться, матері не ображайте...

НАВІВ ПОРЯДОК

— Чого в тебе гуля на лобі?

— Та це один тип попереду мене в чергу пхався.

— І ніхто вас не розборонив?

— Так там більше й не було нікого...

НЕ ТОЙ ПАРТНЕР

— Зіграв би в шахи, так ні з ким.

— А ти жінку свою навчи.

— Е, ні...

— Чому?

— Я її в шашки навчив, так вона весь час мене обігрує.

Повідомив С. М. КРУГЛЯК
з с. Долинівки
Кіровоградської області.

ВУХА ВИДНО

Одного разу мачуха поїхала до міста на базар. Накупила всякої всячини. А потім вирішила купити пасербиці коржиків.

Коли приїхала додому, шкода їй стало ті коржики пасербиці віддавати. Вирішила з'їсти їх сама. Взяла непомітно коржики в руку, засунула голову в піч і їсть.

Дівчинка підбігла до матері і питає:

— А що це ви, мамо, робите?

— Та піч латаю, — відповіла мати.

— А чого ж у вас, мамо, вуха ворушаться?

Повідомив В. І. КОНОВАЛ
з м. Запоріжжя.

10 СЕКУНД НА РОЗДУМИ

Відповіді:

Чхали, чхали, — та на степу й ночували.

До дуги й удила недостає тільки воза та кобили.

У нас гостює узбецький сатиричний журнал «МУШТУМ» (м. Ташкент)

МУШТУМ

Олівець одного критика.

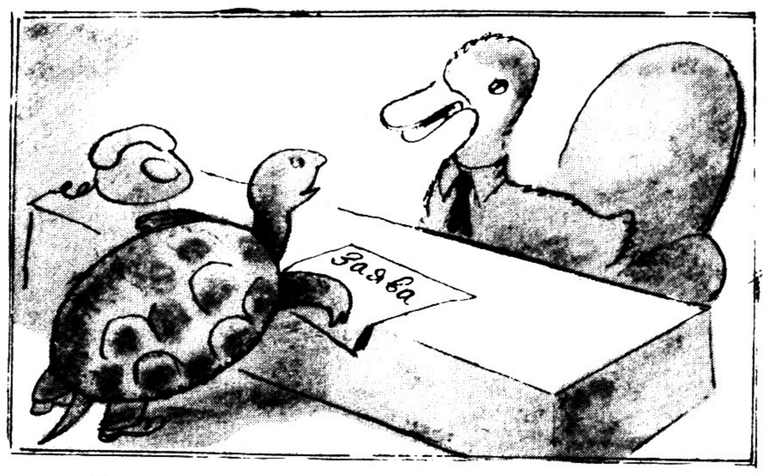

Чула, що у вас місце зайця звільнилося, може, мене приймете!

Коли Ешмат на посаді...

...і коли увільнений.

Вовки: — Сам поїв баранів, а на нас звалюєш!

— Назвіть один із видів відпочинку.
— Відрядження.

— У вашого пса зіпсувався зір, візьміть ось ці окуляри...

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць

Журнал «Перец» № 19 (893) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 1. IX. 1972 р. Підписано до друку 18. IX. 1972 р. БФ 12872. Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04516. Тираж 2 380 000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

Його попихачі.